

Limitele harului protector – clarificări

Miercuri, 9 martie 2005

Gili Cârstea

Un cititor a comentat astfel articolul „Operațiunea Denigrarea – cazul Uza” publicat sâmbătă, 5 martie:

„Foarte interesantă interpretarea dumneavoastră în cazul incidentului în care a fost implicat Uza. Nu am putut să nu mă întreb: Dacă Dumnezeu Își 'retrage protecția' față de un om, oare nu este acesta ca și mort? Nu este o crimă pasivă însăși retragerea protecției?”

Ba da. Când Dumnezeu „Își retrage protecția” de la o națiune sau de la un individ, acest act este sinonim cu o condamnare la moarte, iar Dumnezeu este responsabil ca și când El însuși a produs dezastrele care urmează.

Noi nu numai că nu susținem o asemenea comportare din partea lui Dumnezeu, dar nici nu credem că am sugerat undeva că El Își retrage harul protector de la cineva. Chiar cu o zi înainte, 4 martie, în articolul intitulat „Mânia lui Dumnezeu și libertatea de alegere” am explicat că ființele create sunt agenți morali liberi, care pot alege dacă vor sau nu vor să trăiască sub guvernarea divină. Dumnezeu Se dovedește drept tocmai în respectarea acestei libertăți de alegere a individului. Ca și sub jurisdicția omenească, guvernarea divină poate stipula interzicerea omorului, dar nu poate împiedica sinuciderea. Când cineva a decis, în cunoștință de cauză, că nu mai dorește să trăiască sub un anumit regim, are libertatea să evadeze, să se elibereze, chiar să-și ia viața.

Prin urmare, atunci când cineva alege să trăiască în afara harului divin, Dumnezeu este constrâns, limitat, îngrădit, să acorde libertatea dorită, deși istoria ne învață că El a acordat această libertate după îndelungi apeluri la rațiune, după eforturi susținute de îndepărtare a beznei spirituale. Uneori se lasă impresia că El chiar a abuzat în direcția aceasta, așa cum se observă în cazul lui Iona. Acesta era hotărât să plece „departe de fața Domnului,” și a făcut toate eforturile să ajungă acolo, ca apoi să constate că fața Domnului îl

urmărea cu dragoste și în adâncimile mării, deși era drept să îl lase să ajungă unde și-a dorit.

Un Dumnezeu care este dragoste nu-Și va retrage niciodată harul protector de la cineva.

Un Dumnezeu drept nu-Și va impune niciodată prezența în viața cuiva care nu Îl dorește, care nu apreciază frumusețea neprihănită și care acționează explicit împotriva lui Dumnezeu.

Un Dumnezeu milos nu Se va lăsa niciodată alungat de lângă copiii Săi fără ca mai înainte să fi făcut tot ce era posibil pentru a-i convinge să se întoarcă de la căile lor distructive.

Literatura creștină a comis un grav păcat de limbaj, vorbind exclusiv despre retragerea harului, încheierea harului, sfârșitul timpului de probă, limita răbdării lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc a fost prezentat ca un copil supărăcios, care își ia jucăriile și pleacă deoarece a fost insultat de tovarășii de joacă. Atunci când, în pătrunderea Lui divină, observă că cineva a depășit gradul de suportabilitate, El Își retrage protecția, lăsând persoana respectivă la discreția forțelor nimicitoare – aceasta în varianta fericită, căci, de obicei, se spune că Însuși Dumnezeu omoară pe cel irecuperabil.

Nu, Dumnezeu nu Se retrage niciodată. Acolo unde harul Său protector nu se mai manifestă înseamnă că a fost gonit, alungat, amenințat, batjocorit în clară cunoștință de cauză, iar persoanele respective au ales să servească guvernarea alternativă propusă de Satana.

Harul protector este garantat universului prin decret guvernamental sigilat cu sângele Mielului lui Dumnezeu. El nu este oferit preferențial unor elite spirituale. El este dreptul nativ al celor buni cât și al celor răi (Mat 5:44-45). Ca să respecte dreptul la libertate al celor care nu vor să se bucure de harul protector, Dumnezeu este obligat să facă ceea ce Scriptura numește „lucrarea Lui ciudată,” lăsând pe disprețuitorii milei să se bucure de dreptul lor la liberă alegere. Limitarea, blocarea, îngrădirea harului, nu înseamnă altceva decât omorârea lui Dumnezeu, iar această monstruoasă tendință este ascunsă adânc în firea omului despărțit de Dumnezeu. Ca să se bucure de „libertate,” libertatea de a muri, oștile îngerești aliate cu Lucifer au trebuit să-L omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Ca să se bucure de aceeași libertate, poporul ales a trebuit să-L omoare pe Fiul omului.

Dumnezeu a fost străpuns ori de câte ori a trebuit să respecte desprinderea cuiva de izvorul vieții. Nu a venit oare vremea să alinăm acea rană, acceptând să fim din nou conectați la sursa vieții, încetând astfel să acuzăm pe Dumnezeu pentru orbirea care ne-a făcut să-L izgonim din viața noastră și din treburile planetare?